

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 10CoPr/7/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1112216252
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ayše Pružinec - Erenová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2016:1112216252.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ayše Pružinec Erenovej a členov senátu JUDr. Ľuboša Sádovského a JUDr. Silvie Walterovej v právnej veci navrhovateľa: I.. I. T., E.. XX. XX. XXXX, I. A. Q.. Č.. XX, I., zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Margita Lonská, s.r.o., IČO: 36 862 282, Kalinčiakova ul. č. 25, Bratislava, proti odporcovi: Sociálna poisťovňa, ústredie, Ul. 29. augusta 8 a 10, Bratislava, o náhradu mzdy, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 28. októbra 2015, č. k. 11Cpr/4/2012 - 213, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom zamietol návrh na začatie konania a účastníkom náhradu trov konania nepriznal. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne ust. § 79 ods. 1, 2 Zákonníka práce v znení účinnom v čase uzatvorenia dohody o skončení pracovného pomeru dňa 26. 03. 2012, § 79 ods. 2 Zákonníka práce v znení účinnom do 31. 12. 2012 a od 01. 01. 2013, § 135, § 252i ods. 4 Zákonníka práce a vecne nedôvodnosťou nároku navrhovateľa na náhradu mzdy za čas dlhší ako deväť mesiacov, ako i z dôvodu absencie omeškania odporcu so zaplatením náhrady mzdy. Poukázal na skutočnosť, že medzitýmnym rozsudkom zo dňa 17. marca 2014, č. k. 11Cpr/4/2012 - 104 určil, že skončenie pracovného pomeru dohodou uzavretou medzi účastníkmi konania dňa 26. 03. 2012 je neplatné s tým, že Krajský súd v Bratislave na odvolanie odporcu tento medzitýmny rozsudok potvrdil rozsudkom zo dňa 26. novembra 2014, č. k. 2CoPr/11/2014 - 147 a po právoplatnosti rozhodnutia (dňa 17. 04. 2015), predmetom konania ostal nárok navrhovateľa na náhradu mzdy v súvislosti s neplatným skončením pracovného pomeru, za obdobie dlhšie ako deväť mesiacov. Uviedol, že odporca vyplatil navrhovateľovi náhradu mzdy v súvislosti s neplatným skončením pracovného pomeru v rozsahu deviatich mesiacov odo dňa, keď mu navrhovateľ oznámil, že na ďalšom zamestnávaní trvá (od 04. 05. 2012 do 04. 02. 2013) s tým, že pre určenie náhrady mzdy v súvislosti s neplatným skončením pracovného pomeru, je rozhodujúci čas kedy k neplatnému skončeniu pracovného pomeru dohodou došlo (dňa 26. 03. 2012), keď právoplatnosť medzitýmneho rozsudku o neplatnosti skončenia pracovného pomeru je rozhodujúca z toho hľadiska, kedy sa účastníci dozvedeli o neplatnosti skončenia pracovného pomeru. Uviedol, že medzitýmnym rozsudkom rozhodol, že právny úkon urobený pred začatím konania smerujúci k zániku pracovného pomeru je neplatný s tým, že k neplatnosti skončenia pracovného pomeru nedochádza až právoplatnosťou rozsudku súdu, ale dňom, kedy bol neplatný právny úkon urobený, z dôvodu ktorého je potrebné primárne vychádzať z právnych predpisov účinných v čase urobenia neplatného právneho, so zohľadnením prípadných prechodných ustanovení novoprijatej právnej normy. Súd prvého stupňa v dôvodoch svojho rozhodnutia poukázal na skutočnosť, že ust. § 79 ods. 2 Zákonníka práce bolo s účinnosťou od 01. 01. 2013 novelizované zákonom č. 361/2012 Z. z. tak, že ak celkový čas,

za ktorý by sa mala zamestnancovi poskytnúť náhrada mzdy, presahuje 12 mesiacov, môže súd na žiadosť zamestnávateľa jeho povinnosť nahradiť mzdu za čas presahujúci 12 mesiacov primerane znížiť, prípadne náhradu mzdy za čas presahujúci 12 mesiacov zamestnancovi vôbec nepriznať, náhrada mzdy môže byť priznaná najviac za čas 36 mesiacov s tým, že Zákonník práce v prechodnom ustanovení § 252i ods. 4 (ktoré bolo zavedené práve zákonom č. 361/2012 Z. z. s účinnosťou od 01. 01. 2013) upravuje situáciu, kedy došlo ku skončeniu pracovného pomeru výpoveďou alebo dohodou pred 01. 01. 2013 a nároky z nich vznikajú až po 01. 01. 2013, pričom podľa tohto ustanovenia výpoveď daná zamestnávateľom zamestnancovi pred 01. 01. 2013 a nároky, ktoré z nej vznikli, sa posudzujú podľa predpisov účinných do 31. 12. 2012 a dohoda o skončení pracovného pomeru uzatvorená pred 01. 01. 2013 a nároky, ktoré z nej vznikli, sa posudzujú podľa predpisov účinných do 31. 12. 2012. Uviedol, že ustanovenie § 252i ods. 4 Zákonníka práce jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností upravuje situáciu, keď k dohode o skončení pracovného pomeru došlo pred 01. 01. 2013 (v predmetnej veci dňa 26. 03. 2012) a neskôr (po 01. 01. 2013) bola súdom určená jej neplatnosť a preto sa nároky vyplývajúce z neplatnej dohody uzavretej do 01. 01. 2013 majú spravovať právnymi predpismi účinnými do 01. 01. 2013 tak, aby bola zachovaná ucelenosť vzťahu medzi neplatnosťou skončenia pracovného pomeru a nárokmi z neplatného skončenia pracovného pomeru, keď na tento záver rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 21. 04. 2015, sp. zn. 3 MCdo 14/2014, nemá žiadny vplyv. Poukázal na skutočnosť, že to, že účastníci konania uzavreli neplatnú dohodou o skončení pracovného pomeru dňa 26. 03. 2012 a konanie o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru a o náhradu mzdy v súvislosti s neplatným skončením pracovného pomeru sa začalo tiež pred 01. 01. 2013 (konkrétne dňa 25. 05. 2012), a súdy oboch stupňov rozhodli o základe veci až po novele § 79 ods. 2 Zákonníka práce dňa 17. 03. 2014 a dňa 26. 11. 2014, nemení nič na skutočnosti, že k dohode o skončení pracovného pomeru, ktorá bola súdom vyhlásená za neplatnú, došlo za účinnosti § 79 ods. 2 Zákonníka práce do 31. 12. 2012, nakoľko zákonodarca na túto špecifickú situáciu pamätal a v § 252i ods. 4 Zákonníka práce jednoznačne určil postup, ako má súd postupovať v súvislosti s nárokmi z takto neplatného skončenia pracovného pomeru. Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že navrhovateľovi ako zamestnancovi sa má podľa § 79 ods. 1, 2 Zákonníka práce v znení účinnom do 31. 12. 2012 vyplatiť v súvislosti s neplatným skončením pracovného pomeru náhrada mzdy za deväť mesiacov odo dňa, keď oznámil odporcovi ako zamestnávateľovi, že trvá na ďalšom zamestnávaní (04. 05. 2012 - 04. 02. 2013) s tým, že priemerný mesačný zárobok navrhovateľa predstavoval v tomto období sumu 905, 32 eur brutto a náhrada mzdy v súvislosti s neplatným skončením pracovného pomeru za deväť mesiacov predstavuje sumu 8. 147, 88 eur brutto (9 x 905, 32 eur), z ktorej je potrebné odviesť preddavok na zdravotné poistenie v sume 164, 80 eur, preddavok na daň v sume 1. 820, 65 eur a preddavok na sociálne poistenie v sume 765, 72 eur; náhrada mzdy tak predstavuje sumu 5. 396, 71 eur netto, od ktorej odporca odrátal čistú sumu odstupného 3. 398, 45 eur (vyplatenú navrhovateľovi v marci 2012) a výslednú sumu 1. 998, 26 eur netto vyplatil navrhovateľovi v júni 2015. Uviedol, že vzhľadom na určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru dohodou právoplatným medzitémnym rozsudkom, teda vzhľadom na neexistenciu dôvodu na vyplatenie odstupného, je navrhovateľ povinný vydať odporcovi vyplatené odstupné 4. 241, 11 eur brutto, resp. 3. 398, 45 eur netto, titulom bezdôvodného obohatenia podľa § 222 ods. 1, 2 Zákonníka práce s tým, že navrhovateľ bol odporcom vyzvaný na jeho vrátenie v návrhu dohody o urovaní, avšak bezvýsledne, z dôvodu ktorého odporca správne od čistej sumy náhrady mzdy 5. 396, 71 eur, odrátal čistú sumu odstupného 3. 398, 45 eur, ktorú navrhovateľovi v marci 2012 vyplatil, pričom, ak by odporca odrátal odstupné v hrubom, znamenalo by to, že by musel opäť vykonať odvovodovú povinnosť (preddavok na daň a zdravotné poistenie), čo nie je prípustné a preto námietku navrhovateľa, že došlo k duplicitným odvodom, posúdil ako nedôvodnú. Poukázal na skutočnosť, že v čase rozhodovania si účastníci nič nedlžia, pretože odporca navrhovateľovi vyplatil náhradu mzdy podľa § 79 ods. 2 Zákonníka práce v znení účinnom do 31. 12. 2012 za deväť mesiacov, od náhrady mzdy odrátal odstupné, ktoré je navrhovateľ povinný mu vydať podľa § 222 ods. 1, 2 Zákonníka práce, a výslednú sumu navrhovateľovi zaplatil v júni 2015, po tom čo navrhovateľ dňa 03. 06. 2015 odmietol pristúpiť na dohodu o urovaní navrhovanú odporcom; z dôvodu ktorého sa odporca nemohol dostať do omeškania (v tejto súvislosti zohľadnil aj čas, v ktorom navrhovateľ zvažoval, či na dohodu o urovaní pristúpi alebo nie; pričom odporca tento čas nemohol ovplyvniť), a preto navrhovateľovi náhrada mzdy za 36 mesiacov podľa § 79 ods. 2 Zákonníka práce v znení účinnom od 01. 01. 2013 nepatrí, keďže sa toto znenie, vzhľadom na ust. § 252i ods. 4 Zákonníka práce, na jeho prípad nevzťahuje. Uviedol, že náhrada mzdy v súvislosti s neplatným skončením pracovného pomeru nemá charakter ekvivalentu mzdy, ktorú si zamestnanec nemohol zarábať v dôsledku toho, že mu zamestnávateľ znemožnil vykonávať prácu, ku ktorej sa zaviazal v pracovnej zmluve a bol schopný a ochotný ju vykonávať, ale má povahu satisfakcie voči zamestnancovi a súčasne aj sankcie voči zamestnávateľovi, ktorý neplatne skončil pracovný pomer s

navrhovateľom (R 90/1970) a preto nie je možné žiadať úroky z omeškania z náhrady mzdy podľa § 79 ods. 2 Zákonníka práce za každý mesiac jednotlivo. Poukázal na skutočnosť, že konanie o náhrade mzdy v súvislosti s neplatným rozviazaním pracovného pomeru je vždy jediným uceleným konaním, a to aj vtedy, ak zamestnanec zvolí spôsob uplatnenia nároku netradične, napr. aj osobitne za každý mesiac splatnosti mzdy samostatnou žalobou (stanovisko Najvyššieho súdu ČR zo dňa 09. 06. 2004, sp. zn. Cpjn 4/2004, ku ktorému sa pripojil aj Najvyšší súd SR v uznesení zo dňa 10. 10. 2012, sp. zn. 7 Cdo 160/2011). Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil právne ust. § 142 ods. 2 O. s. p. a vecne tým, že nakoľko v časti určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru bol úspešný navrhovateľ a v časti náhrady mzdy v súvislosti s neplatným skončením pracovného pomeru bol úspešný zase odporca, náhradu trov konania im nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ v zákonnej lehote odvolanie z dôvodu, že súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil a navrhol napadnutý rozsudok zmeniť a uložiť odporcovi zaplatiť mu sumu vo výške 24. 443, 64 eur (27 x 905, 32 eur) spolu s úrokom z omeškania vo výške 8, 75 % ročne zo sumy 199, 37 eur od 11. 11. 2012 do 10. 07. 2015, s úrokom z omeškania 8, 75 % ročne zo sumy 599, 63 eur od 11. 12. 2012 do 10. 07. 2015, s úrokom z omeškania 8, 75 % ročne zo sumy 599, 63 eur od 11. 01. 2013 do 10. 07. 2015, s úrokom z omeškania 8, 75 % ročne zo sumy 599, 63 eur od 11. 02. 2013 do 10. 07. 2015, s úrokom z omeškania 8, 75 % ročne zo sumy 905, 32 eur od 11. 03. 2013 do zaplatenia, s úrokom z omeškania 8, 75% ročne zo sumy 905, 32 eur od 11. 04. 2013 do zaplatenia, s úrokom z omeškania 8, 50 % ročne zo sumy 905, 32 eur od 11. 05. 2013 do zaplatenia, s úrokom z omeškania 8, 50 % ročne zo sumy 905, 32 eur od 11. 06. 2013 do zaplatenia, s úrokom z omeškania 8, 50 % ročne zo sumy 905, 32 eur od 11. 07. 2013 do zaplatenia, s úrokom z omeškania 8, 50 % ročne zo sumy 905, 32 eur od 11. 08. 2013 do zaplatenia, s úrokom z omeškania 8, 50 % ročne zo sumy 905, 32 eur od 11. 09. 2013 do zaplatenia, s úrokom z omeškania 8, 50 % ročne zo sumy 905, 32 eur od 11. 10. 2013 do zaplatenia, s úrokom z omeškania 8, 50 % ročne zo sumy 905, 32 eur od 11. 11. 2013 do zaplatenia, s úrokom z omeškania 8, 25 % ročne zo sumy 905, 32 eur od 11. 12. 2013 do zaplatenia, s úrokom z omeškania 8, 25 % ročne zo sumy 905, 32 eur od 11. 01. 2014 do zaplatenia, s úrokom z omeškania 8, 25 % ročne zo sumy 905, 32 eur od 11. 02. 2014 do zaplatenia, s úrokom z omeškania 8, 25 % ročne zo sumy 905, 32 eur od 11. 03. 2014 do zaplatenia, s úrokom z omeškania 8, 25 % ročne zo sumy 905, 32 eur od 11. 04. 2014 do zaplatenia, s úrokom z omeškania 8, 25 % ročne zo sumy 905, 32 eur od 11. 05. 2014 do zaplatenia, s úrokom z omeškania 8, 15 % ročne zo sumy 905, 32 eur od 11. 06. 2014 do zaplatenia, s úrokom z omeškania 8, 15 % ročne zo sumy 905, 32 eur od 11. 07. 2014 do zaplatenia, s úrokom z omeškania 8, 15 % ročne zo sumy 905, 32 eur od 11. 08. 2014 do zaplatenia, s úrokom z omeškania 8, 05 % ročne zo sumy 905, 32 eur od 11. 09. 2014 do zaplatenia, s úrokom z omeškania 8, 05 % ročne zo sumy 905, 32 eur od 11. 10. 2014 do zaplatenia, s úrokom z omeškania 8, 05 % ročne zo sumy 905, 32 eur od 11. 12. 2014 do zaplatenia, s úrokom z omeškania 8, 05 % ročne zo sumy 905, 32 eur od 11. 01. 2015 do zaplatenia, s úrokom z omeškania 8, 05 % ročne zo sumy 905, 32 eur od 11. 02. 2015 do zaplatenia, s úrokom z omeškania 8, 05 % ročne zo sumy 905, 32 eur od 11. 03. 2015 do zaplatenia, s úrokom z omeškania 8, 05 % ročne zo sumy 600 eur od 11. 05. 2015 do zaplatenia. Uviedol, že medzi účastníkmi nebola sporná výška priemerného mesačného zárobku, ktorá predstavovala 905, 32 eur brutto, t. j. 599, 63 netto s tým, že súd prvého stupňa jeho nárok zamietol v časti istiny 8. 147, 88 eur (9 x 905, 32 eur) z dôvodu, že mu odporca náhradu mzdy za obdobie 9 mesiacov už skôr uhradil. Poukázal na skutočnosť, že nerozporuje skutočnosť, že mu odporca uhradil sumu 3. 398, 45 eur netto v marci 2012 a zvyšok vo výške 1. 998, 26 eur netto dňa 10. 07. 2015 a nakoľko zaplatenie tejto sumy (5. 396, 71 eur netto, t. j. 8. 147, 88 eur brutto, čo predstavuje náhradu mzdy za 9 mesiacov) a v tejto časti, teda v časti o zaplatenie 8. 147, 88 eur spolu s úrokom z omeškania 9 % ročne zo sumy 905, 32 eur od 11. 06. 2012 až do zaplatenia, s úrokom z omeškania 8, 75% ročne zo sumy 905, 32 eur od 11. 07. 2012 do zaplatenia, s úrokom z omeškania 8, 75% ročne zo sumy 905, 32 eur od 11. 08. 2012 do zaplatenia, s úrokom z omeškania 8, 75% ročne zo sumy 905, 32 eur od 11. 09. 2012 do zaplatenia, s úrokom z omeškania 8, 75% ročne zo sumy 905, 32 eur od 11. 10. 2012 do zaplatenia, odvolanie nepodáva. Namietol, že súd prvého stupňa zamietajúci jeho nárok na zaplatenie úrokov z omeškania zo sumy 1. 998, 26 eur, ktorú mu odporca vyplatil až dňa 10. 07. 2015 ako doplatok do náhrady mzdy za 9 mesiacov, vec nesprávne právne posúdil, nakoľko náhrada mzdy za obdobie 9 mesiacov predstavovala 8. 147, 88 eur brutto, teda 5. 396, 71 eur netto s tým, že odporca mu v marci 2012 zaplatil sumu 3. 398, 45 eur a až dňa 10. 07. 2015 sumu 1. 998, 26 eur, spolu 5. 396, 71 eur ako náhradu mzdy netto a keďže sa náhrada mzdy stala splatnou v jednotlivých mesačných výplatných termínoch pre mzdu, ktoré boli podľa pracovnej zmluvy uzatvorenej medzi účastníkmi dohodnuté do 10 - teho dňa nasledujúceho mesiaca, sa dostal odporca do omeškania

so zaplacením náhrady mzdy vždy od 11 - toho dňa mesiaca nasledujúceho po mesiaci, za ktorý mala byť náhrada mzdy odporcom zaplatená. Nestotožnil sa so záverom súdu prvého stupňa, že nakoľko náhrada mzdy v súvislosti s neplatným skončením pracovného pomeru nemá charakter ekvivalentu mzdy, ale povahu satisfakcie voči zamestnancovi a z tohto dôvodu nemožno žiadať úroky z omeškania z náhrady mzdy za každý mesiac jednotlivo, s odkazom na rozhodnutie R 90/1970, ktorý však na tento prípad nedopadá a s odkazom na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu SR, a to uznesenie NS SR z 31. 05. 2012, sp. zn. 2Cdo 76/2011, uznesenie NS SR, sp. zn. 6Cdo 246/2010, uznesenie NS SR, sp. zn. Cdo 116/2008 z 17. 12. 2009, uznesenie NS SR, sp. zn. 1Cdo 180/2009, uznesenie NS SR, sp. zn. 4 Cdo 243/2008 z 27. 08. 2009, ako aj rozhodnutia Ústavného súdu SR, sp. zn. III. ÚS 482/2013, rozhodnutie Ústavného súdu SR, sp. zn. II. ÚS 161/09 má za to, že povinnosť zamestnávateľa poskytovať náhradu mzdy zamestnancovi vzniká dňom nasledujúcim po dni, keď zamestnanec oznámil zamestnávateľovi, že trvá na ďalšom zamestnávaní a trvá až do právoplatnosti rozhodnutia súdu o neplatnosti skončenia pracovného pomeru a ust. § 119 ods. 1 Zákonníka práce upravuje splatnosť náhrady mzdy aj v prípadoch náhrady mzdy pri neplatnom skončení pracovného pomeru, teda splatnosť náhrady mzdy nastáva vo vzťahu k jednotlivým mesiacom, za ktoré zamestnancovi patrí, teda za jednotlivý mesiac v nasledujúcom kalendárnom mesiaci v stanovenom výplatnom termíne. Poukázal na skutočnosť, že medzi účastníkmi v pracovnej zmluve bol dohodnutý výplatný termín do 10 - toho dňa nasledujúceho mesiaca, z dôvodu ktorého názor prezentovaný súdom prvého stupňa na náhradu mzdy ako satisfakcie voči zamestnancovi a sankcie voči zamestnávateľovi, z ktorej neprislúchajú zamestnancovi úroky z omeškania vyplývajúci z rozhodnutia R 90/1970 nie je na tento prípad aplikovateľný. Poukázal na rozsudok NS SR zo dňa 21. 12. 2009, sp. zn. 4 MCdo 17/2008, z ktorého vyplýva záver, že náhrada mzdy podľa § 61 ods. 2 zák. č. 65/1965 Zb. (Zákonník práce) nemá charakter ekvivalentu mzdy, ktorú si zamestnanec nemohol zarobiť preto, že mu zamestnávateľ neumožnil vykonávať prácu, na ktorú sa zaviazal podľa pracovnej zmluvy, a ktorú bol aj schopný a ochotný vykonávať, ale má charakter satisfakcie voči zamestnancovi a súčasne sankcie voči zamestnávateľovi, ktorý bezdôvodne okamžite zrušil pracovný pomer so zamestnancom, sa týka prípadov, ktoré po novele Zákonníka práce, vykonanej zákonom č. 20/1975 Zb. s účinnosťou od 01. 07. 1975, sa stali obsahom ustanovenia § 61 ods. 3 Zákonníka práce a išlo o prípady, v ktorých pri neplatnom rozviazaní pracovného pomeru zamestnanec netrval na ďalšom zamestnávaní a pri neplatnom okamžitom zrušení pracovného pomeru alebo v skúšobnej dobe mu vznikol nárok na náhradu mzdy vo výške priemerného zárobku za dobu výpovednej doby. Namietol, že podľa ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu SR, napr. uznesenie NS SR sp. zn. 2Cdo 76/2011 zo dňa 31. 05. 2012, ako aj uznesenie NS SR, sp. zn. 6Cdo 246/2010, k omeškaniu na strane zamestnávateľa s plnením náhrady mzdy pri neplatnom skončení pracovného pomeru dochádza u jednotlivých náhrad mzdy spravidla za ten ktorý mesiac podľa toho, kedy u nich nastala splatnosť a nie až právoplatnosťou rozsudku o určení neplatnosti skončenia pracovného pomeru, z dôvodu ktorého súd prvého stupňa nesprávne právne vec posúdil, keď mu nepriznal nárok na zaplatenie úrokov z omeškania zo sumy 1. 998, 26 eur (5. 396, 71 eur - 3. 398, 45 eur), ktorá predstavuje časť náhrady mzdy za mesiac október 2012, splatnú 10. 11. 2012 a v plnej výške náhradu mzdy za mesiace 11,12/2012 a I/2013 splatné 10. 12. 2012, 10. 01. a 10. 02. 2013, keď mu odporca uhradil túto náhradu mzdy až 10. 07. 2015, teda počnúc 11. 11. 2012 sa dostal do omeškania, a to každý nasledujúci mesiac s náhradou mzdy. Nestotožnil sa ani s interpretáciou ust. § 252i ods. 4 Zákonníka práce po novele zák. č. 361/2012 Z. z. tak, ako ju uskutočnil súd prvého stupňa, ktorý dospel k záveru, že citované ustanovenie je potrebné aplikovať aj na tento prípad, keďže na nároky z neplatne skončeného pracovného pomeru dohodou zo dňa 26. 03. 2012 je potrebné aplikovať ust. § 79 ods. 2 zák. č. 311/2001 Z. z. v znení platnom a účinnom ku dňu právoplatnosti medzitymneho rozsudku, ktorým súd určil, že skončenie pracovného pomeru je neplatné, nakoľko ustanovenie § 252i ods. 4 Zákonníka práce, zavedené novelou (zák. č. 361/2012 Z. z.), sa týka skončenia pracovného pomeru výpoveďou, resp. dohodou do 31. 12. 2012, nevzťahuje sa však k neplatnému skončeniu pracovného pomeru a nárokom z neplatného skončenia pracovného pomeru, keďže zamestnancovi v súvislosti s platným skončením pracovného pomeru dohodou alebo výpoveďou vznikajú kvalitatívne a kvantitatívne odlišné nároky, ako pri neplatnom skončení pracovného pomeru zamestnanca. Uviedol, že ustanovenie § 252i ods. 4 Zákonníka práce upravuje práve nároky zamestnanca pri platnom skončení pracovného pomeru výpoveďou alebo dohodou, teda nároky na odstupné a prípadne výpovednú dobu a pokiaľ súd prvého stupňa určil, že skončenie pracovného pomeru dohodou uzatvorenou medzi účastníkmi dňa 26. 03. 2012 bolo neplatným, nie je možné aplikovať ust. § 252i ods. 4 Zákonníka práce, pretože základný predpoklad pre jeho aplikáciu, a to existencia dohody o skončení pracovného pomeru absentuje (keďže je neplatnou od počiatku) s tým, že vo vzťahu k nárokom z neplatného skončenia pracovného pomeru, novela Zákonníka práce neobsahuje žiadne prechodné ustanovenia. Navrhovateľ v dôvodoch svojho odvolania uviedol, že ide o tzv. nepravú retroaktivitu, teda v dôsledku novelizácie Zákonníka práce, je

potrebné postupovať v intenciách neskoršej právnej normy, podľa § 79 ods. 2 Zákonníka práce po jeho novele zák. č. 361/2012 Z. z., nakoľko takáto interpretácia je v súlade s jeho legitímnymi očakávaniami po tom, čo prvostupňový súd vyslovil neplatnosť skončenia jeho pracovného pomeru dohodou. Poukázal na skutočnosť, že podľa ustanovení Zákonníka práce pred novelou bolo potrebné postupovať len pokiaľ išlo o posúdenie platnosti právneho úkonu skončenia pracovného pomeru s tým, že ustanovenie § 79 ods. 2 Zákonníka práce v znení, na ktoré sa odvolával vo vzťahu k právnemu dôvodu svojho nároku na zaplatenie náhrady mzdy za 36 mesiacov, nadobudlo účinnosť 01. 01. 2013 a právny predpis (zák. č. 361/2012 Z. z.), ktorých súčasťou je aj novelizované ust. § 79 ods. 2 Zákonníka práce, neobsahuje vo vzťahu k predmetnému ustanoveniu prechodné ustanovenie a preto od účinnosti zák. č. 361/2012 Z. z., ktorým sa novelizoval Zákonník práce, sa novela vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred týmto dňom, t. j. pred 01. 01. 2013, keď takýto právny názor týkajúci sa absencie intertemporálnych ustanovení v prípade novelizácie právneho predpisu vyslovil Najvyšší súd SR vo svojom rozsudku zo dňa 21. apríla 2015, sp. zn. 3 MCdo 14/2014 a nie je dôvod sa od tohto právneho názoru NS SR odchyliť. Vytkol súdu prvého stupňa, že žiadnym spôsobom nezdôvodnil, prečo sa pri svojom rozhodovaní odchytil od výkladu, ktorý v obdobnom prípade absentujúceho prechodného ustanovenia urobil vo svojom rozhodnutí najvyšší súd.

Odporca vo svojom vyjadrení k odvolaniu navrhovateľa uviedol, že navrhuje napadnutý rozsudok potvrdiť, nakoľko odvolanie navrhovateľa je nedôvodné, keďže vo vzťahu k aplikácii ust. § 79 ods. 2 zákona č. 311/2001 Z. z. v znení účinnom v čase skončenia pracovného pomeru a uplatnenia náhrady mzdy navrhovateľom v rozsahu nad 9 mesiacov, neuviedol žiadne nové argumenty ako uvádzal aj pred súdom prvého stupňa. Uviedol, že zmysle § 79 ods. 1 a 2 Zákonníka práce účinného v čase skončenia pracovného pomeru (skončený k 31. 03. 2012 dohodou zo dňa 26. 03. 2012), je zamestnávateľ okrem iného povinný zamestnancovi poskytnúť náhradu mzdy, ktorá mu patrí odo dňa, keď oznámil zamestnávateľovi, že trvá na ďalšom zamestnaní, a to po dobu maximálne 9 mesiacov s tým, že z uvedeného jasne vyplýva, že začiatok poskytovania náhrady mzdy je naviazaný na oznámenie zamestnanca a môže sa vzťahovať iba na zamestnávanie po dni, kedy podľa rozväzovacieho úkonu zamestnávateľa mal pracovný pomer skončiť a zamestnanec ho môže urobiť najneskôr do rozhodnutia súdu o žalobe na určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru. Poukázal na skutočnosť, že predmetné oznámenie zo dňa 24. apríla 2012 mu bolo doručené dňa 04. mája 2012, teda od tohto dňa mohla navrhovateľovi prináležať náhrada mzdy s tým, že Oznámenie aj žaloba o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru a o náhradu mzdy boli uplatnené v máji roku 2012, teda za účinnosti § 79 ods. 2 Zákonníka práce v znení, v ktorom prináleží náhrada mzdy za maximálne 9 mesiacov, v prípade rozhodnutia súdu o neplatnom skončení pracovného pomeru s tým, že navrhovateľ skončil pracovný pomer dohodou podľa Zákonníka práce účinného do 31. decembra 2012. Uviedol, že ustanovenie § 252i ods. 4 Zákonníka práce upravuje skončenie pracovného pomeru dohodou a výpoveďou a nároky z nich vyplývajúce s tým, že podľa § 77 Zákonníka práce môže neplatnosť skončenia pracovného pomeru výpoveďou, okamžitým skončením, skončením v skúšobnej dobe alebo dohodou zamestnanec, ako aj zamestnávateľ uplatniť na súde najneskôr v lehote dvoch mesiacov odo dňa, keď sa mal pracovný pomer skončiť a preto je nepochybné, že toto právo, alebo nárok zamestnanec alebo zamestnávateľ nemá, pokiaľ nedôjde ku skončeniu pracovného pomeru, z čoho vyplýva, že nároky z neplatného skončenia pracovného pomeru sú nárokmi vyplývajúcimi zamestnancovi alebo zamestnávateľovi z výpovede, resp. z dohody o skončení pracovného pomeru. Poukázal na skutočnosť, že § 252i ods. 4 Zákonníka práce upravuje prechodné ustanovenia zákona č. 361/2012 Z. z., ktorým sa novelizoval Zákonník práce, okrem iného najmä v § 79 ods. 2 v rozsahu, v ktorom je zrejmé, že na dohodu o skončení pracovného pomeru uzatvorenú pred 01. januárom 2013 a nároky, ktoré z nej vznikli, sa vzťahujú ustanovenia Zákonníka práce účinné do 31. decembra 2012, pričom na túto skutočnosť nemá vplyv ani fakt, že rozhodnutím súdu o neplatnosti skončenia pracovného pomeru dohodou pracovný pomer neskončil, teda dohoda je neplatná, pretože pokiaľ by nedošlo k tomuto právnemu úkonu, nevzniklo by navrhovateľovi právo podľa § 77 Zákonníka práce, teda právo uplatniť neplatnosť skončenia pracovného pomeru na súde s tým, že od dohody o skončení pracovného pomeru sa odvíja celý spor a nebyť jej, nie je ani súdny spor, teda nemožno ignorovať jej existenciu. Namietol, že judikát 3 MCdo 14/2014, uvádzaný navrhovateľom, nerieši primárne otázku nepravej retroaktivity, len okrajovo uvádza uplatňovanie zákona (konkrétne Občianskeho zákonníka) v prípade neexistencie prechodných ustanovení, je vytrhnutý z kontextu a neaplikovateľný na predmetnú vec s tým, že v judikáte sa uvádza, že zákon č. 102/2014 Z. z., ktorým sa novelizoval Občiansky zákonník, neobsahuje žiadne prechodné ustanovenia, no v tomto prípade, novela Zákonníka práce (zákon č. 361/2012 Z. z.) prechodné ustanovenia obsahuje, z dôvodu ktorého o nepravú retroaktivitu ísť nemôže. Uviedol, že nie je možné priznať úroky z omeškania

za náhradu mzdy nad rámec 9 mesiacov, nakoľko z pohľadu právnej úpravy náhrada mzdy nad rámec 9 mesiacov navrhovateľovi nepatrí s tým, že v máji 2015 bol navrhovateľovi zaslaný návrh Dohody o urovaní, v ktorom sa riešilo vysporiadanie vzájomných práv a povinností vyplývajúcich z predmetného neplatného skončenia pracovného pomeru, keď mu navrhovateľ mal vrátiť vyplatené odstupné, resp. toto sa malo zarátať oproti náhrade mzdy, ktorú mu ponúkal za 9 mesiacov v zmysle § 79 ods. 2 Zákonníka práce platného a účinného v čase skončenia pracovného pomeru, pričom navrhovateľ dňa 03. júna 2015 oznámil, že návrh Dohody o urovaní neakceptuje a že svoje nároky si bude uplatňovať súdnou cestou. Poukázal na skutočnosť, že pri priznávaní úrokov z omeškania v súvislosti s náhradou mzdy pri neplatnom skončení pracovného pomeru by mali súdy vychádzať z existujúcej právnej úpravy s tým, že Zákonník práce neupravuje inštitút úrokov z omeškania a vo svojom ust. § 1 ods. 4 zakotvuje subsidiárnu pôsobnosť všeobecnej časti Občianskeho zákonníka vo vzťahu k prvej časti Zákonníka práce, pričom na základe takto zakotvenej subsidiárnej pôsobnosti je ale zrejmé, že na pracovnoprávne vzťahy sa nevzťahujú ustanovenia Občianskeho zákonníka upravujúce úroky z omeškania, keďže tieto sú upravené v jeho ôsmej časti, a preto podľa súčasnej právnej úpravy by nemalo do úvahy prichádzať priznanie úrokov z omeškania pre náhradu mzdy vyplývajúcu z neplatného skončenia pracovného pomeru. Poukázal na Uznesenie Ústavného súdu SR, sp. zn. II. ÚS 494/2013, ktoré vychádza už z právneho stavu podľa Zákonníka práce a Ústavný súd SR sa zaoberal aj otázkou úrokov z omeškania, keď posudzoval sťažnosť, ktorá vychádzala zo súdneho sporu týkajúceho sa neplatného skončenia pracovného pomeru výpoveďou a priznania náhrady mzdy zamestnancovi, pričom konštatoval, že všeobecné súdy, ktoré posúdili okolnosti pre určenie výšky náhrady mzdy a nepriznali úroky z omeškania, svojím postupom neporušili základné práva zamestnanca na súdnu a inú právnu ochranu a právo na spravodlivý proces a zároveň rozhodnutie súdu nižšej inštancie v danom konaní nepovažoval za ústavne nekonformné a sťažnosť zamestnanca odmietol (príslušný okresný súd nepriznal úroky z omeškania z dôvodu, že nárok na uplatnenie úrokov z omeškania nemá oporu v zákone).

Odvolací súd preskúmal vec viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania podľa § 212 ods. 1 O. s. p. túto prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p., keďže pre nariadenie pojednávania neboli dané zákonné podmienky vyplývajúce z ustanovenia § 214 ods. 1 O. s. p. (nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, súd prvého stupňa nerozhodol bez nariadenia pojednávania, nejde o konanie vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania a nevyžadoval to dôležitý verejný záujem) a rozsudok verejne vyhlásil dňa 16. júna 2016 podľa § 211 ods. 2 v spojení s § 156 ods. 3 O. s. p., pričom o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli účastníci, ich právni zástupcovia, upovedomení zákonným spôsobom.

V posudzovanej veci uzavreli účastníci konania dňa 26. 03. 2012 dohodu o skončení pracovného pomeru navrhovateľa u odporcu s tým, že dňa 04. 05. 2012 bolo odporcovi doručené oznámenie navrhovateľa, že so skončením pracovného pomeru dohodou nesúhlasí z dôvodu jej neplatnosti a zároveň, že trvá na ďalšom zamestnávaní.

Podľa § 79 ods. 1 zák. č. 251/2012 (Zákonník práce v znení účinnom do 31. 08. 2012), ak zamestnávateľ dal zamestnancovi neplatnú výpoveď alebo ak s ním neplatne skončil pracovný pomer okamžite alebo v skúšobnej lehote a ak zamestnanec oznámil zamestnávateľovi, že trvá na tom, aby ho naďalej zamestnával, jeho pracovný pomer sa nekončí a zamestnávateľ je povinný mu poskytnúť náhradu mzdy. Táto náhrada patrí zamestnancovi v sume jeho priemerného zárobku odo dňa, keď oznámil zamestnávateľovi, že trvá na ďalšom zamestnávaní, až do času, keď mu zamestnávateľ umožní pokračovať v práci, alebo keď dôjde k platnému skončeniu pracovného pomeru.

Podľa § 79 ods. 2 zák. č. 251/2012 Z. z. (Zákonník práce účinný do 31. 08. 2012), ak celkový čas, za ktorý by sa mala zamestnancovi poskytnúť náhrada mzdy, presahuje deväť mesiacov, patrí zamestnancovi náhrada mzdy za čas deväť mesiacov.

Podľa § 252i ods. 4 zák. č. 233/2013 Z. z. (Zákonník práce v znení účinnom od 01. januára 2013), výpoveď daná zamestnávateľom zamestnancovi pred 01. januárom 2013 a nároky, ktoré z nej vznikli, sa posudzujú podľa predpisov účinných do 31. decembra 2012. Dohoda o skončení pracovného pomeru uzatvorená pred 01. januárom 2013 a nároky, ktoré z nej vznikli, sa posudzujú podľa predpisov účinných do 31. decembra 2012.

V prejednávanej veci Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo dňa 26. novembra 2014, č. k. 2CoPr/11/2014 - 147 potvrdil medzitýmny rozsudok súdu prvého stupňa zo dňa 17. marca 2014, č. k. 11Cpr/4/2012 - 104, ktorým určil, že skončenie pracovného pomeru navrhovateľa u odporcu na základe dohody č. 05/2012 - 14 uzavretej dňa 26. 03. 2012 je neplatné s tým, že predmetom sporu ostal nárok navrhovateľa na náhradu mzdy, ktorú mu odporca vyplatil v rozsahu deviatich mesiacov odo dňa 04. 05. 2012, kedy mu navrhovateľ oznámil, že trvá na ďalšom zamestnávaní, do 04. 02. 2013.

Odvolačný súd sa v celom rozsahu stotožnil so správnym právnym záverom súdu prvého stupňa, že na navrhovateľom uplatnený nárok na náhradu mzdy v súvislosti s neplatným skončením pracovného pomeru nie je možné aplikovať ustanovenie § 79 ods. 2 Zákonníka práce v znení účinnom od 01. 01. 2013 (Ak celkový čas, za ktorý by sa mala zamestnancovi poskytnúť náhrada mzdy, presahuje 12 mesiacov, môže súd na žiadosť zamestnávateľa jeho povinnosť nahradiť mzdu za čas presahujúci 12 mesiacov primerane znížiť, prípadne náhradu mzdy za čas presahujúci 12 mesiacov zamestnancovi vôbec nepriznať. Náhrada mzdy môže byť priznaná najviac za čas 36 mesiacov.), nakoľko nielen dohoda o skončení pracovného pomeru bola medzi účastníkmi konania uzavretá v čase účinnosti Zákonníka práce upravujúceho nárok na náhradu mzdy tak, že ak celkový čas, za ktorý by sa zamestnancovi mala poskytnúť presahuje deväť mesiacov, patrí má náhrada za deväť mesiacov, ale aj oznámenie navrhovateľa o tom, že na ďalšom zamestnávaní trvá je zo dňa 04. 05. 2012, t. j. i tento právny úkon bol navrhovateľom urobený v čase účinnosti zák. č. 251/2012 Z. z., ktorý neumožňoval priznať zamestnancovi náhradu mzdy za čas dlhší ako deväť mesiacov.

K tvrdeniu navrhovateľa v podanom odvolaní, že súd prvého stupňa zamietajúci jeho nárok na zaplatenie úrokov z omeškania zo sumy 1. 998, 26 eur, ktorú mu odporca vyplatil až dňa 10. 07. 2015 ako doplatok do náhrady mzdy za 9 mesiacov, vec nesprávne právne posúdil, nakoľko náhrada mzdy za obdobie 9 mesiacov predstavovala 8. 147, 88 eur brutto, teda 5. 396, 71 eur netto s tým, že odporca mu v marci 2012 zaplatil sumu 3. 398, 45 eur a až dňa 10. 07. 2015 sumu 1. 998, 26 eur, spolu 5. 396, 71 eur ako náhradu mzdy netto a keďže sa náhrada mzdy stala splatnou v jednotlivých mesačných výplatných termínoch pre mzdu, ktoré boli podľa pracovnej zmluvy uzatvorenej medzi účastníkmi dohodnuté do 10 - teho dňa nasledujúceho mesiaca, sa dostal odporca do omeškania so zaplatením náhrady mzdy vždy od 11 - teho dňa mesiaca nasledujúceho po mesiaci, za ktorý mala byť náhrada mzdy odporcom zaplatená, odvolací súd uvádza, že v prípade náhrady mzdy pri neplatne rozviazanom pracovnom pomere, náhrada mzdy nemá charakter ekvivalentu mzdy, ale má charakter satisfakcie voči zamestnancovi a súčasne sankcie voči zamestnávateľovi, z dôvodu ktorého pri uspokojení tohto nároku (satisfakcie), nenastáva splatnosť v zmysle § 119 Zákonníka práce, ale povinný plnením sa dostáva do omeškania podľa všeobecných ustanovení Zákonníka práce (§ 256 ods. 2 Zákonníka práce).

Rozsudok priznávajúci náhradu mzdy z neplatného rozviazania pracovného pomeru má povahu deklaratórneho rozsudku, t. j. iba potvrdzuje už jestvujúce hmotné práva a povinnosti, priznaním náhrady mzdy sa nekonštituuje žiadny nový právny stav, ale hmotnoprávnemu vzťahu sa iba (procesne) dodáva kvalita vykonateľného práva. Povinnosť zamestnávateľa poskytnúť zamestnancovi náhradu mzdy z neplatného rozviazania (skončenia) pracovného pomeru - a s tým súvisiaca splatnosť tejto náhrady - teda nevzniká až súdnym rozhodnutím, ale vyplýva z ustanovení hmotného práva.

V posudzovanej veci však súd prvého stupňa dospel k správne právnemu záveru, že navrhovateľovi nárok na zaplatenie úroku z omeškania nevznikol, nakoľko odporca v súvislosti so skončením pracovného pomeru s navrhovateľom dohodou (26. 03. 2012), v marci 2012 vyplatil navrhovateľ odstupné v sume 3. 398, 45 eur netto, nakoľko však navrhovateľ dňa 04. 05. 2012 odporcovi oznámil, že dohodu považuje za neplatnú a trvá na ďalšom zamestnávaní, avšak vyplatené odstupné odporcovi nevrátil, správne odporca postupoval, keď po právoplatnosti medzitýmneho rozsudku súdu prvého stupňa zo dňa 17. marca 2014, č. k. 11Cpr/4/2012 - 104, ktorým bola dohoda o skončení pracovného pomeru č. 05/2012 - 14 určená za neplatnú, a ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 17. 04. 2015 (v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 26. novembra 2014, č. k. 2CoPr/11/2014 - 147) navrhol Dohodou o urovnaní zo dňa 06. 05. 2015 a zo dňa 29. 05. 2015 vysporiadať právne vzťahy s navrhovateľom, predovšetkým jeho nárok na náhradu mzdy s príslušenstvom a vrátenie vyplateného odstupného, ktoré navrhovateľ ani po nadobudnutí právoplatnosti rozsudku, ktorým bola dohoda o skončení pracovného pomeru určená za neplatnú, odporcovi nevrátil a nakoľko navrhovateľ s návrhom dohody vyjadril nesúhlas písomne mailom zo dňa 03. 06. 2015 (č. l. 183 spisu), odporca vo výplatnom termíne za mesiac jún zaplatil odporcovi náhradu mzdy vo výške 1. 998, 26 eur (z netto náhrady

mzdy náhrada mzdy za deväť mesiacov v sume 5. 396, 71 eur odpočítal sumu 3. 398, 45 eur netto zaplatenú v marci 2012 ako odstupné po uzavretí dohody o skončení pracovného pomeru dohodou), sa do omeškania nedostal, keďže navrhovateľovi, v prípade, ak by akceptoval odporcom predloženú Dohodu o urovnaní zo dňa 06. 05. 2015, t. j. 13 pracovných dní po nadobudnutí právoplatnosti rozsudku, ktorým bolo rozhodnuté, že Dohoda o skončení pracovného pomeru uzavretá medzi účastníkmi konania je neplatná, by bola náhrada mzdy vyplatená ešte vo výplatnom májovom termíne.

S poukazom na citované ustanovenie a za stavu, keď súd prvého stupňa v danom prípade v potrebnom rozsahu pre rozhodnutie vo veci samej zistil skutkový stav, vykonaním potrebných a účastníkmi navrhnutých dôkazov, a keď navrhovateľ v odvolaní neuviedol žiadne skutočnosti, resp. tvrdenia, s ktorými by sa nebol súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku dôsledne vysporiadal a následne takto riadne zistený skutkový stav aj správne právne posúdil, tzn., že na správne zistený skutkový stav aplikoval zodpovedajúce zákonné ustanovenia, odvolací súd tento rozsudok ako vecne správny potvrdil podľa § 219 ods. 1 a 2 O. s. p.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s ust. § 142 ods. 1 O. s. p. tak, že odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko si právo na ich náhradu neuplatnil (§ 151 ods. 1 O. s. p.).

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.